

al bell de llur cançó
aparesqué le fade,

la fade de la nit
de cabellera estese,
d' ulls blaus de blau zenit,
de nítida nüese,

i espolsimant les flors
a trenc de jorn descloses,
bródat pels sortidors
catifes d' albe i roses.

vejé el lilá florit
am son veïam de estrelles,

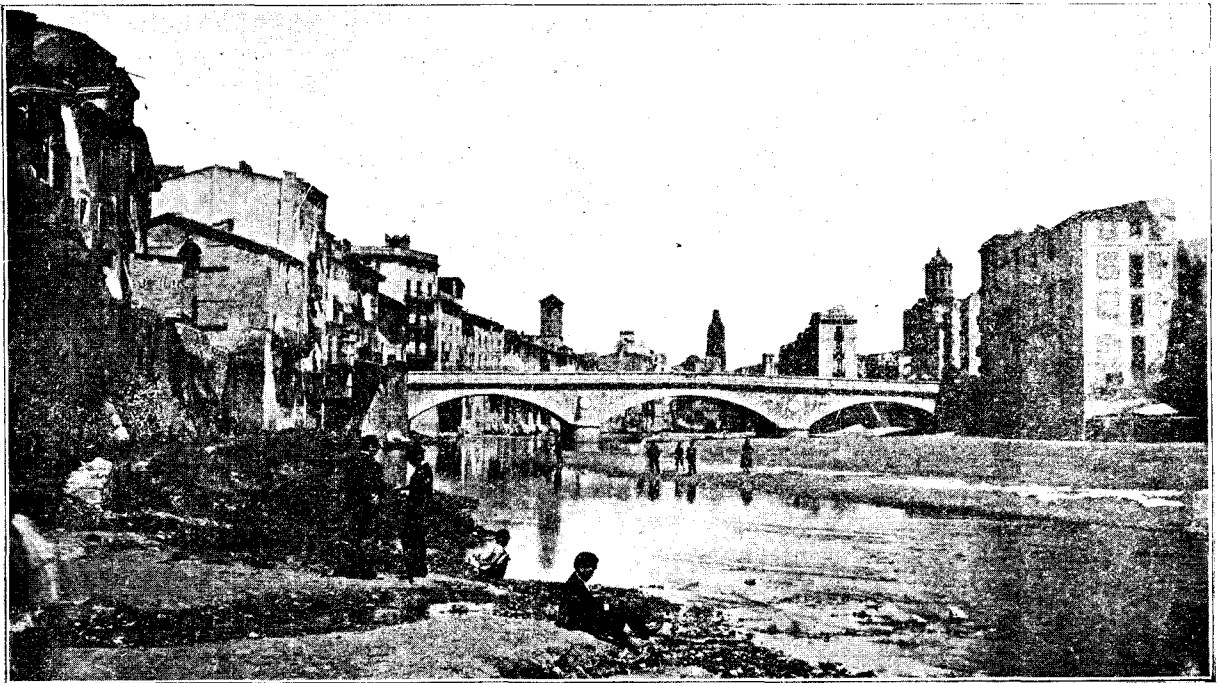
i am joganer brugit
va engarlandarse amb elles.

I entorn sos pits rosats
en enfilall morien,
quan els estels callats
pel firmament lluien,

quan l' imne cristallí
que de llur brill devalle,
la esparsé del jardí
feyé torná en rialle.

MIQUEL DE PALOL

25 Abril 1903.

GERONA. — Vista del Puente de Piedra.

CANT FUNEBRE

Canteu un cant fúnebre, muses de Mytilene,
canteu! La terra és fosca com vestit de dol i
els arbres grocs tremolen com cavelleres ta-
llades.

Heraïos ¡oh mes trist i dolç! Les fulles
cauen dolçament com la neu i el sol és més pe-

netrant en el bosc més aclarit. I jo no sento
res més que l silenci.

Han portat al vell Pittakcs a la tomba.
Molts dels que son morts, jo ls hi coneguts. I
aquella que viu és per mi com si no hi fos.

Amb aquesta he vist morir deu tardors en
aquesta plana. Ja és hora de que jo també des-
apareixi. Ploreu am mí, muses de Mytilene,
ploureu derrera mos passos.